

ХАРЬКОВЪ.

ПРИБАВЛЕНИЯ КЪ ХАРЬКОВСКИМЪ ГУБЕРНСКИМЪ ВѢДОМОСТЯМЪ.

Выходять по Понедѣльникамъ, Средамъ и Пятницамъ.

(ГОДЪ ПЯТЫЙ).

Подписаная цѣна на Прибавленія:

Безъ доставки и Съ доставкою
пересылки и пересылкою.

За годъ 2 р. 40 к. с. полѣтъ либо
—полгода 4р. 25 к. 4р. 60 к. с. (0)

На Губернскія Вѣдомости:

Безъ переплета . . . 3 р. сер.

Въ переплѣтѣ . . . 3 р. 85 к.

За доставку на домъ или пе-
ресылку по почтѣ въ годъ 50 к.

№ 43.

СРЕДА.

8-е Мая.

1863.

Подпишавшіеся на оба изданія
платить за пересылку или до-
ставку только 50 коп. сереб.

Подписка принимается въ Кон-
торѣ Редакціи, въ нижнемъ эта-
же дома Губернскихъ Присут-
ственныхъ мѣстъ.

Частныя объявленія принима-
ются за букву и цифру по 1/7
коп. сер. за каждый разъ.

Статьи для напечатанія и вообще всякаго рода извѣстія просятъ присылать на имя Редактора.

СОДЕРЖАНИЕ: Доля.—Отвѣтъ на объясненіе.—Благотворительный спектакль.—Объявленія: почтовой конторы и управляющаго земскою конюшнею.—Частныя объявленія.—

Слѣдующій № выйдетъ въ Понедѣльникъ,
13-го мая 1863 года.

ДОЛЯ,

драма у п'яти діяхъ,—Стеценка.

(Окончаніе).

ДІЯ П'ЯТА.

Конъ: тажъ Іванова хата зъ середини. За столомъ упъять сидить Лисичиха; передъ нею стоить Іванова мати; обидві вже лизнувші трохи. На столі стоить графинчикъ зъ горілкою й закуска. Іванъ сидить на лаві, схилившись на-руки; смутный дуже.

ІВАНЪ.

Петренчиха. (Зъ чаркою). Ну, пийте-жъ, ба-
бусю.

Лисичиха. Царство-жъ небесне помершимъ, а
живимъ на здоровье!

Петренчиха. На здоровья имъ, на здоровья, ба-
бусю! (Радісно якось це каже). А ти, Іване, не
вишъешь?

Іванъ. Ні, не хочу. Буде вже й васъ!..

Петренчиха. Не хочъ? намъ більше буде; баба
зъ воза, кобилі легше. Пивъ-би! Теперъ ніхто не
вбіжить, не наробе халепи! Потихшало таки у хаті,
хвалити Бога.

Іванъ. Пху! (Плюнувъ).

Петренчиха. На свого батька!

Лисичиха. Таки потихшало у хаті у васъ;—та
ти мовъ пусто якось! Якъ покійничка була здорово-
ва, то у хаті було якъ у віночку... і воно прибра-
неньке, чепурнесеньке, якъ ясочки, тебе зустрічає-
Було, йдешъ повузъ двіръ, а воно виспівuje, мовъ
вимовляє!..

Петренчиха. Звісно, молоде. Та останні годи—
такъ було рюми тики й чути! Тривайте, я ще собі
невісточку візьму.

Іванъ. А що? вже на приміті е?... (осміхаючись
гірко).

Петренчиха. Маобуть, що е.

Іванъ. Які скорі! Ще не вспіли тій очей засипати, вже на приміті ѹ друга. Видко, бажаєте таки невістку!

Петренчиха. Треба бажати, бо під старість самій за усімъ не доглянути. Відъ тієи, бачъ, по-міці ждала, а вона клошті тіки наробыла!

Іванъ. Та вамъ ніяка помічі не зъуміє додати, бо не вгодить.

Петренчиха. Ні, бачъ: Ивга й не своя та до-дає помічі!

Іванъ. Чи не іш ѹ невісткою бажаєте?

Петренчиха. А якъ і іш, такъ що-жъ! Моло-дица хочъ і не тобі, поганому!..

Іванъ. Та я знаю!

І ВА 2.

(Відчипяючи двері, входе оstarкуватий чоловікъ, дядько Іванівъ, Грицько).

Дядько. Здорови! Зъ цимъ днемъ, що сегодні! (Усі троє.) Здорови! Спасибі! Й васъ тежъ.

Іванъ. Просимо сідати дядьку.

(Дядько сіда. Петренчиха поштує его горілкою, зъ приказками, якъ водицца проміжъ нашимъ людомъ. Наволосі):

Дядько. Такъ оце ти, Іване, впъять паруб-куешъ?!

Іванъ. Парубкую. (Зігхнувъ, махнувши рукою).

Дядько. Погано. А хороша у тебе жінка була! добряча душа!

Петренчиха. Ну, вже такъ, що добряча! Спа-сибі Богові, що прибравъ іш. (Осьміхаючись).

Іванъ. Не радуйтесь, мамо, бо може й вамъ ту-ди скоро дорога.

Петренчиха. А ти десь і радъ-би зіхнути куди небудь мене! Я знаю, що тобі, чортовому синові, мати—мовъ болячка!

Іванъ. (Осьміхаючись гірко): Бо така мати!..

Петренчиха. (Впъять усіхъ частує. До Івана підходе осьміхаючись): Пий!

Іванъ (смутно). Та ну-те, відступіща!

Дядько. Чого-жъ тобі, Іване, ждати? Шукай лише упъять собі чи дівки, чи вдови молодої, та й женись. Некрутський набіръ у осени; твоя черга—матері-жъ не заставатись самій.

Петренчиха. Некрутський набіръ?!. Женись, синку, женись, мій лебедику.

Лисичиха. Треба, треба женитись. Ось біля васъ і удова молода, Ивга ковалиха.

Іванъ. І за-для-чого женитись? Упъять въ на-ругу дати молодицю? другу загристи, зъ розумузвести?..

Петренчиха. (Сердито). А хто-жъ ий виненъ, що вона такою дурною вродилась!

Іванъ. (Осьміхаючись гірко). Одже глядіть, щобъ у неї більш розуму не було, ніжъ у кого-другого. Ви—мати, старі вже, а не вміли дітімъ своїмъ по-рядку дати!

Петренчиха. Бо зъ дурними дітьми нічого не вдіешъ!..

Іванъ. Ну, вже іноді буває погано і зъ дуже розумною родиною...

Дядько. Та годі вамъ гризтись. Іване, ти-жъ таки синъ!

Іванъ. (Грізно). А я хиба не коривсь ий? А я хиба не ляявъ покійної за непокіръ? Хиба я не по-сваривсь зъ нею за це навікі?! вмерла, не попро-стивши! А хто виненъ? адже-жъ мати! Що-жъ вийшло зъ того?.. Онъ та на тімъ світі, а матері важко, що вона і у домовині лежить. Деся-би й відти іи вигризла!.. Та ви-жъ старі, мамо! сами у домовину дивитесь. Ви-бъ хочъ Бога побоялись, хочъ людей посоромились!... Не всівъ тієи закопати, вона вже впъять: «женись, бери другу!»—щобъ і ту затуркати, зъ ума звести...

Петренчиха. Такъ-то хиба я іш зъ ума звела?! Вона ледаща таке було, що—що вб'ешъ, те й уи-дешъ! Вона—недотепа, рюма чортова була!

Іванъ. Мертву у домовині лає!.. це—Боже на-казания.

Петренчиха. Вона тобі самому руки зв'язала, і мені під старість горя завдала.

Іванъ. Ші, вже, мамо, за мене не турбуйгесь: вона мені рукъ не зв'язувала. Вона-бъ і жінка, якъ жінка була, коли-бъ ви не каламутили насъ!

Дядько. Та годі вамъ гризтись, божевільні, ато я васъ оттут розмирю!

Петренчиха (схопилась зъ місця). Я каламутила? я?... Дивіцца люде добре на дурня! Оттака по-вага матері! Це відъ свого единого діжалась!..

Іванъ. Та й единий, бачъ, відъ васъ діждавсь!

Петренчиха. Шо-бъ тобі добра, катаржному, не було, якъ я ще калямутила вась!

Дядько. Тю, дурна! Не нарікай на свою дитину.

Лисичиха. Годі вамъ, Іванівна; вінъ у вась одинъ тіки е.

Петренчиха. Та чимъ такого мати, такъ Бо'дай єго зовсімъ не було!..

Дядько. Та ось-же й піде відъ тебе скоро.

Іванъ. Добра й такъ не було, мамо!.. Ви зъмалку заїдали мою долю. Коли-бъ не покійний батько, то десь давно й сліду-бъ мого не було.

Петренчиха. Не байсь, відъ батька багато ти добра бачивъ!

Іванъ. А вже-жъ. Згадайте лишъ, мамо, чи ви якъ дитину мене держали!—мовъ щеня забите! Було, люде дивуюцца матусиний шанобі. За вашою лайкою та бійкою й світа, було, не бачишъ. Ви й батька на той світъ загнали!

Петренчиха. Шкода, що й тебе, проклятого, туди не відпроводила!

Іванъ. Та я й дивуюсь, якъ ви не вспілі! Адже поки не піднявесь на ноги, ви мене, якъ поганого наймита, водили. А тамъ було лайка та бійка, та таке що-дня йде, що хочъ зъ мосту та въ воду! (Уставъ, съ серцемъ:) Ви усе, усе було скрутите, якъ вамъ хочецця! Дивуюсь теперъ, якъ та сердешна молодиця первого-жъ року зъ ума не зійшла!

Петренчиха. Шкода, що вона на другий день не пропала, якъ прийшла до насъ!

Іванъ. Краше-бъ було, коли-бъ ви були де ділись!..

Петренчиха. Оттакои поваги, оттакои ласки діждала!.. Будь-же ти проклятый відъ мене!..

Іванъ. (Кричить): Та що ви мене проклинаєте?

Дядько (вставъ, сердито). Чи ви довго гризти-метесь оттутъ? Якъ ті собаки! (Підійшовъ до Петренчихи): Я тобі кажу: мовчи, ато й тебе й его битиму.

Петренчиха. Я его, катаржного, зовсімъ прокляну... на сокирі!... (Біжить, схопила сокиру зъ підъ лави).

Іванъ. А ну, ну!...

(Петренчиха встремила сокиру у долівку, одну ногу поставила на сокиру; руки зложила на-голові. Іванъ трусиця і пильно на ню дивиця. Дядько ки-

нувся до старої, Лисичиха собі; а та ажъ запінилась, трусиця, кричить):

(Петренчиха. (На дядька й на Лисичиху):

(Гетьте! гетьте!.. вінъ мені не синъ!...)

(Лисичиха. Побійтесь Бога, Іванівна!

(Дядько. Що ти робишъ, дурна?!... (Стяга

її зъ сокири. Та вирвалась, вп'ять стала),

Петренчиха. (На дядьку й на бабу): Гетьте! відйдіть! (На Івана): Будь ти проклятый відъ мене! Бо'дай тобі до суду, до суду життя не було!

Дядько. Схаменись, божевільна!...

Петренчиха. Геть!—Господе! я, мати, прокли-наю навіки свого сина, Івана!.. Хай ему, прокля-тому, довіку добра не буде!.. (Іванъ підбігъ зъ-неназнімка, турнувъ її зъ сокири, такъ що та поле-тіла на долівку; вихопивъ сокиру та—черкъ її по голові!.... Та тіки якось хрішко ревнула, і духъ спустила. Лисичиха заскіглила. Дядько схопивъ Іва-на за руку тоді, якъ той кинувъ вже сокири).

Іванъ. (Кинувъ сокири): Згинь-же ти, зла ли-чино, попереду! не паскудь світу!..

Дядько. Каравуль!

Іванъ. То—мені не мати, що навіки прокляла мене! (Сівъ за стіль, схилився на-руки).

Дядько. (Кричачи): Що це ти наробивъ, душо-губе?..

Іванъ. Матіръ убивъ.

Дядько. Біжіть, бабо (на Лисичиху) у Зборню, скликайте людей, душогуба цего въязати!

Іванъ. Ідіть, бабо. А ви, дядьку, мене пост-режіть.

Дядько. Шобъ і мене оттутъ уклавъ?

Іванъ. Ні, васъ ні за-що.

(Лисичиха вийшла).

Я ВА З.

Дядько. Занапастивъ ти себе, Іване!

Іванъ. (Осьміхаючись гірко:) Теперъ, дядьку, хочъ і на Сібірь,—не то у некруті!

Дядько. (Ходе по хаті, ламле руки, та разъ-повузъ-разъ:) Эге! скоилось!... оттаке складось! (А далі ставъ передъ Іваномъ та:) Занапастивъ ти душу свою, Іване, пропавъ ні за-що!

Іванъ. Якъ ні за що? (Осьміхаєця гірко:) Зіг-навъ зъ світу злу личину, що світъ паскудила! що

ще—чий вікъ хотіла заисти!...

Дядько. Ти й мене у біду ввівъ.

Іванъ. Відкупитесь! Адже мої спадки вамъ відуть.

(Затихло у хаті. Дядько інколи зітхне і буцімъ зъ лякомъ зирне на Івана; а Іванъ сидить смутний, скилився па-руки. Дядько позира у вікна, то на толупъ; іноді уп'ять скаже: «*Эие!.. сконилось!*».. Коли це зъ-надвору чутно сіїві Івжини; вона йдучи, бачъ, до Петренківъ й не знаючи нічого, співала):

Ой, прийди, прийди, хрещатий барвінку:—

Відчиню я сінечки, впustю у хатинку.

(Пісню чутно близче).

Іванъ. То, бачъ, та удова молода, що мусила невісткою бути.

Дядько. Якъ воно такъ склалось, що іи чоловікъ, а твоя жінка на одній неділі померли?

Іванъ. Чи не отруила вона его?

І ВА 4.

(Відчиняюцца двері, входе Івга).

Івга. Охъ, лихо! що се? хто се?!

Іванъ. Мати.

Івга. Хто се? хто се вбивъ? Охъ ненько-жъ моя!

Іванъ. Я.

Івга. Ти? ти?!

Іванъ. (Грізно). Я! То—та чортова мати, що сина свого зъ-малку гризла!.. Отто—та чортова мати, що невістку загризла, зъ ума звела! Отто—та чортова мати, що навіки вішні сина свого прокляла! То ій дяка за ласку відъ сина-единця!

Івга. Охъ, Івасеку голубчику! Що-жъ ти наробивъ це, мій соколику? (Впада біля толупу, туже:) Охъ, ненько-жъ моя, голубонько сива! пропала-жъ а навіки, навіки!..

Іванъ. (Грізно). Чого-ти скіглешъ по ній? Ненька, бачъ!

Івга. (Схопилася, кричить зъ плачемъ:) Душотубець! Що це ти наробивъ, проклятий? Я-жъ теперъ прощала навіки! Дівкою занапастивъ, і теперъ ось; ждала, якъ Бога, цего часу, а вінь, проклятий, і тутъ мені наробивъ!.. (Ілаче).

Іванъ. А! такъ, бачъ, чого ти бігала, та до се-бе кликал!.. Бачъ, чого Грицько зъ Оленою на

однімъ тижні вмеръ! Ти щастя зо мною бажала?! діувування думала згадати?!

Івга. Будь ти проклятий відъ мене, душогубець!

Іванъ. (Схопився, та за сокиру:) Я й тебе такъ, якъ ту, вкладу: за—одно пропадати!.. (Дядько схопивъ его за руки. Івга зъ крикомъ вибігла).

Дядько. Що се ти, дурний?! Та я тебе й самого оттуль укладу.

Іванъ. (Кинувъ сокиру). А, життя мое прокляте, доля моя собача!.. (Схопивъ себе за волосся, й заридавъ). Ні, вже теперъ не буду, ніхто не прийде. (Замовкъ. Дядько інколи зітха). Коли Іванъ важко—важко зітхнувъ, та:) Такъ-то, дядьку! Бажалось пожити, та такъ і не довелось!

Дядько. (Тежъ зітхнувъ:) На все Божа воля! (Замовкъ. Іванъ, смутний, сидить, скилившись па руки; дядько тежъ. Коли це трохи згодомъ чутно гомінъ на дворі).

Дядько. (Зирнувшъ у вікно:) Отъ і народъ зібравсь. (Іванъ мовъ не чує).

І ВА 5.

(Відчиняюцца двері. Входе Лисичча, а за нею людъ суне. Біля віконъ голови одна—за-одною не потовпляцца. Зъ-надвору чутно, Івга голосить. Наредь гомонить: «*Та якъ воно сконилось?*» то—шо).

Іванъ. (Уставъ:) Оце, люде добрі, злій левині кара! я матіръ вбивъ! въяжіть мене!.. (Людъ зъ острехомъ позира на его. Затихло усе; ніхто не ворухнецца. Іванъ мовчавъ—мовчавъ, повісивши голову, а далі:) Оттака доля, люде добрі!.. (Внавъ на стілъ па-руки й заридавъ. Народъ слуха й дивиця съ острехомъ на его. Іванъ уставъ:) Нате жъ, въяжіть! Дядько й баба невинні!

(Дехто боязко підходе. Беруть его за руки, скручують назадъ, въяжуть).

Одинъ ізъ тихъ, що въяжути. Запапастивъ ти себе, Іване!

Іванъ. (Зітхнувши важко:) Така, бачъ, доля випала!..

(Завіса пада).

Кінець.

Стеденко.

Харьківъ.

1863 г., 15 цвітня.

ОТВѢТЪ НА ОБѢЯСНЕНИЕ (*).

(Окончаніе).

На слѣдующій день я отправился къ исправлявшему въ то время должностнѣю попечителя г. Фойгту и просилъ его отъ имени студентовъ принять участіе въ этомъ дѣлѣ. Его превосходительство пригласилъ къ себѣ г. Берга, который сообщилъ ему, что деньги, оставшіяся послѣ спектакля, также и отчетъ находятся у г. Милославскаго, который обѣщалъ представить ихъ г. попечителю. Основываясь на словахъ г. Берга и по просьбѣ студентовъ, его превосходительство написалъ г-ну Милославскому письмо, въ которомъ объяснилъ ему нужды студентовъ и просилъ его, чтобы онъ представилъ деньги, если не сей-часъ, то по крайней мѣрѣ въ скоромъ времени. Но его превосходительство не получилъ отъ него отвѣта. Вотъ это-то и заставило студентовъ обратиться къ гласности. Послѣ выше сказанного сходно-ли напоминаніе, сдѣланное мною отъ имени студентовъ съ подбрасываніемъ писемъ ворами и мошенниками во время московскихъ пожаровъ? Вѣроятно *одинъ господинъ* не думаетъ о томъ, что онъ пишетъ, иначе не позволилъ бы себѣ подобнаго рода сравненія. Если вы, одинъ господинъ, разсказываете намъ о подбрасываніи писемъ ворами и мошенниками во время московскихъ пожаровъ, то вѣроятно знаете, что подобный письма безъименны, а я подписалъ свою фамилію. Что касается до вашего упрека, *одинъ господинъ*, что будто я сунулъ не въ свое дѣло, то совѣтую вамъ еще разъ прощать мое напоминаніе, только со вниманіемъ, и вы найдете тамъ, что я его сдѣлалъ по порученію студентовъ. Отчетъ по спектаклю, который былъ напечатанъ въ 34 №, по всей вѣроятности составленъ послѣ сдѣланного напоминанія, потому что только тогда г-нъ Милославскій показалъ его одному изъ нашихъ распорядителей по кассѣ, который увидѣлъ, что на отчетѣ подписались гг. Бергъ и Полозовъ, и поэтому объявлено имъ печатно, что-бы они представили отчетъ.

Теперь я долженъ обратиться къ г-ну Бергу.

(*) Къ № 40 Приб. 1863 г.

Если этотъ отчетъ, который теперь напечатанъ, существовалъ и тогда, когда я съ вами былъ у г. Милославскаго, то почему вы мнѣ не показали его? Я бы видѣлъ, что послѣ спектакля остались не 120 руб., а 104 и что изъ этихъ денегъ даны еще г. Милославскому 75 р. за режиссерство, тогда студенты не стали бы даже и требовать отъ васъ оставшейся суммы (29 руб.), а потребовали только отчетъ, что-бы показать публикѣ, какъ люди подобные гг. Бергу и Полозову употребляютъ во зло ея довѣrie. На афишахъ значилось, что спектакль дается въ пользу бѣдныхъ студентовъ. Сборъ былъ болѣе 700 р. Сколько-же изъ нихъ досталось въ пользу бѣдныхъ студентовъ? Двадцать девять руб. и 4 к. Да и тѣ поступили въ кассу послѣ полутора годичнаго требованія.

Изъ всего видно, что отчетъ, который теперь напечатанъ, есть издѣліе новое, а отчетъ, о которомъ г. Бергъ еще въ прошломъ году говорилъ г. попечителю, гдѣ-то покончился, тѣмъ болѣе, что г. Бергъ сказалъ тогда, что отчетъ имъ подписанъ, не упоминая о томъ, что распорядителемъ, кромѣ него, былъ еще г. Полозовъ.

Желательно было-бы знать, какимъ образомъ очутился новый отчетъ у г. Милославскаго, коль скоро онъ былъ только режиссеромъ? Что старый отчетъ и деньги, оставшіяся послѣ спектакля, попались въ руки г. Милославскаго, то мы объясняли себѣ это неопытностью г. Берга. Но видѣвшіи, что и новый отчетъ находился въ рукахъ г. Милославскаго, мы въ правѣ думать, что онъ былъ состряпанъ гг. Бергомъ, Полозовымъ и Милославскимъ съобща. О добросовѣтности употребленія распорядителями денегъ, собранныхъ со спектакля, я предоставлю судить читателямъ.

Въ заключеніе считаю не лишнимъ упомянуть еще объ одномъ обстоятельствѣ. При первомъ моемъ посѣщеніи г-на Милославскаго, онъ сказалъ, что вскорѣ послѣ спектакля онъ былъ у г. попечителя Д. С. Левшина, что попечитель, узнавши о ничтожной суммѣ, оставшейся послѣ спектакля, машиналъ на нее рукою. Тогда я не могъ убѣдиться въ достовѣрности его словъ, потому что попечителя не было въ то время въ городѣ. По прѣздѣ-же его, я и одинъ распорядитель студенческой кассы г. Ивановъ отправились къ нему по этому дѣлу. Г. попечи-

тель Д. С. Левшинъ сообщилъ намъ, что г. Милославскій у него вовсе не былъ и никакого отчёта ему не показывалъ. Изъ этого можно видѣть на сколько можно довѣрять словамъ г. Милославскаго.

Студентъ К. Коганъ.

18 апрѣля 1863 г.

БЛАГОТВОРИТЕЛЬНЫЙ СПЕКТАКЛЬ 25 АПРѢЛЯ 1863 ГОДА.

(Продолженіе).

А пока осуществляются только-что высказанныя нами надежды, перейдемъ къ спектаклю 25 апрѣля и скажемъ о немъ свое искреннее слово. Поставлены были двѣ пьесы: переводной съ французского водевиль «При счастьѣ бранятся, при бѣдѣ мирятся» и малороссийская опера «Сватанье на Ганчарівці», въ З-хъ дѣйствіяхъ, соч. Квітки; въ заключеніе данъ былъ дивертисментъ: 1) изъ народныхъ малороссийскихъ пѣсень, исполненныхъ украинскимъ хоромъ; 2) изъ соло: «Ой, ты живешъ за горою», исполненного г-жею Н. М. Сливицкою; 3) изъ соло, исполненного г. Ганеромъ на cornet-piston'ѣ, вместо объявленного въ афишѣ дуэта «Пловцы», и 4) изъ разсказа «Телеграфъ», прочтеннаго гг. Шумскими.

Въ выполненіи водевиля приняла участіе и г-жа Степанова, извѣстная наша артистка. Самъ по-себѣ водевиль—довольно игривая пьеска, хотя и не могъ быть вполнѣ понятенъ русскому человѣку, незнакомому съ особенностями парижской жизни; напр. хоть разноска писемъ по городской почтѣ—у насъ явление совершенно неизвѣстное. Исполненіе онъ довольно порядочно. Вообще какъ-то странно видѣть на русской сценѣ французскую, или вообще заморскую, пьесу, выполняемую русскими артистами; мало того, что вамъ непонятны многія особенности чужой совѣтской жизни,—трудно вообще

русскому человѣку олицетворить, какъ слѣдуетъ, хоть бы, напр., француза: иѣтъ въ немъ той игривости, той беззаботной удали, той летучей остроты и вертлявости, какъ во французѣ, и потому, что шло-бы и понятно, естественно было въ истомъ французѣ, то можетъ быть какъ-то неестественно и странно въ русскомъ человѣкѣ. Намъ кажется, что русскому лицу и русской натурѣ г. Тимонова не шло являться переродившимся въ француза, а черезъ это и въ выполнении имъ роли Адольфа Корбре было что-то не по немъ, что-то натянутое, неестественное, что, несмотря на всю талантливость г. Тимонова (мы помнимъ его хорошо въ русскихъ роляхъ, во время бывшихъ студенческихъ спектаклей), рѣзко бросалось въ глаза. Едва-ли кому изъ посѣтителей спектакля 25 апрѣля показался г. Тимоновъ французскимъ башмачникомъ и привратникомъ (значеніе послѣдняго во французской жизни опять едва-ли извѣстно и понятно русскому человѣку, а пониманіе этого значенія необходимо было-бы отчасти для пониманія самой роли, а слѣдовательно и пьесы). Странно, а между тѣмъ вѣрно, что иному русскому человѣку легче воплотиться хоть на время въ полновѣсную фигуру нѣмца, чѣмъ въ легкую и эфирную натуру француза. Г. Михайловскій явился на сцену на столько-же нѣмпомъ, въ роли Корымана, на сколь г. Тимоновъ—не французомъ. Трудно было въ г. Михайловскомъ видѣть не нѣмца: такъ естественны были въ немъ виѣшность нѣмца, дикція и пріемы.

(Продолж. слѣдуетъ.)

ОБЪЯВЛЕНИЯ: ПОЧТОВОЙ КОНТОРЫ И УПРАВЛЯЮЩАГО ЗЕМСКОЮ КОНЮШНЕЮ.

I.

Харьковская губернская почтовая контора покорнейше просить гг. домовладѣльцевъ г. Харькова—

объявить или лично, или письменно, конторѣ: не пожелаетъ-ли кто отдать въ наемъ домъ, для помѣщенія конторы и всѣхъ служащихъ въ оной? Если въ домѣ одного домохозяина нельзя помѣститься, то по согласію съ другими ближайшими домовладѣльцами не пожелаютъ-ли отдать два дома, или домъ съ удобнымъ флигелемъ? Харьковскій губернскій почтмейстеръ фонъ Мензенкамъ.

II.

Управляющій харьковскою земскою конюшнею имѣеть честь увѣдомить гг. охотниковъ располагающихъ въ нынѣшнемъ году пустить на харьковскомъ ипподромѣ своихъ лошадей для состязанія на призы скаковые какъ равно и рысистыхъ лошадей на бѣги, что въ слѣдствіе распоряженія главнаго управления государственного коннозаводства—сверхъ призовъ уже утвержденныхъ и опубликованныхъ добавляется еще 1000 руб. сер. въ слѣдующемъ порядке:

30 мая, въ третій день скакечъ, третій призъ скаковой въ 600 р. для жеребцовъ не моложе 4 лѣтъ и для кобылъ 4 и 5 лѣтъ, рожденныхъ въ Россіи и принадлежащихъ владѣльцамъ округа, подписька по 25 р. съ лошади, второй лошади изъ приза и подписныхъ 200 р., дистанція 5 вер., вѣсъ для жеребцовъ 4 лѣтъ 3 п. 24 ф., 5 лѣтъ 3 п. 28 ф., 6 л. и старѣе 3 п. 34 ф., на кобылъ 4 лѣтъ 3 п. 19 ф. и 5 л. 3 п. 23 ф.

29 мая, въ четвертый день рысистыхъ бѣговъ, второй призъ рысистый въ 400 р. для жеребцовъ не моложе 5 лѣтъ и для кобылъ 5 лѣтъ, второй изъ приза 100 р., подписные по 10 р., дѣлятся между первою и второю пополамъ, дистанція 4 вер. съ перебѣжкою въ 3 версты, норма на бѣгу 9 мин. и на перебѣжкѣ 6 минутъ 45 сек., вѣсъ 12 пуд. на жеребца, на кобылу 20 фун. менѣе, флагъ 75 саж.

ЧАСТНЫЕ ОБЪЯВЛЕНИЯ.

(1) Харьковскіе владѣльцы недвижимыхъ имуществъ, желая устроить общественный банкъ, поручили ходатайствовать о разрешеніи на это у г. министра финансовъ харьковскому купцу Андрею Расторгуеву, который согласился принять это порученіе и издерѣжи, сопряженныя съ нимъ, на свой счетъ, съ тѣмъ, что-бы на основаніи банка, каждый закладчикъ, при залогѣ своего имущества, жертвовалъ по два р. с. съ тысячи на поддержаніе церкви и духовенства, по усмотрѣнію Расторгуева.

Пожертвованные деньги должны быть записаны въ особую книгу и употребляться Расторгуевымъ для означенной цѣли, а по смерти его, эти деньги должны быть выдаваемы старостѣ избранной имъ церкви.

Для желающихъ заложить свои недвижимые имущества—открыта подписька у г. Расторгуева, по которой, владѣльцы недвижимыхъ имуществъ, подписались уже на сумму болѣе четырехъ миллионовъ. (660)—1

— — — — —

2) КОНТОРА

нѣмецкаго страхового отъ огня общества на акціяхъ въ Берлинѣ помѣщается на Московской ул., въ домѣ почетной гражданини РЫЖОВОЙ № 505. (112)—1

— — — — —

3) Продается дормезъ, съ полнымъ дорожнимъ приборомъ, вѣнckой работы, за весьма сходную цѣну

На Екатеринославской ул., въ домѣ Шахова; спросить у Дворника. (120)—1

4) Имъю честь извѣстить почтеннѣйшую публику, что бывшее фотографическое заведеніе г. Нейшефера—перешло въ мои руки и находится на **Московской ул.**, въ домѣ Бѣлининѣ. Цѣна визитныхъ карточкамъ, за дюжину, 6 р. с. Фотографическая письменная марки, за 100 штукъ 25 р.

Карль ДАРРЕ. (200)—2.

5) Лучшаго качества песокъ и глину печную можно брать въ дворѣ г. Рейнгардта, иже театра, въ классическомъ переулкѣ—по 5 к. за возъ; при большомъ-же количествѣ, со скидкою. (132)—2

6) На дачѣ г. Тюрина отдаются квартиры на лѣто; спросить въ конторѣ типографии. (62)—2

7] На Торговой площади, въ домѣ купца Алексѣя Колупаева отдаются въ наемъ

ТРИ НОМЕРА ЛАВОКЪ;

о цѣнѣ узнать отъ хозяина дома. (102)—2

8) ДЛЯ ПЛАТЬЕВЪ и ТАЛЬМЪ

БАРЕЖИ отъ 4 р. за платье, **МАЗАМБИКИ, ГРЕНАДИЦЬ, КРЕПЪ и МОГЕРЪ; ПЕРКАЛИНЫ, ПИКЕ, БРИЛЛЯНТИНЫ и ЖАКОНЕТЫ**, шелковые **ПОПЛИНЫ**. Robes à Châlis—новѣйшихъ рисунковъ,—

ВЪ МАГАЗИНЪ В. ЯКОБСОНА,

на **Московской улицѣ**, въ домѣ г. Витковскаго. (288)—2.

9] Харьковской губерніи, въ г. Чугуевѣ, на Никитинской улицѣ, недалеко отъ городскихъ лавокъ, продается: одноэтажный каменный домъ, крытый черепицею, о семи комнатахъ, и при немъ надворное строеніе также каменное, крытое черепицею, какъ-то: конюшня, каретникъ, кладовая и кухня о двухъ комнатахъ и прочия надворные строенія. Въ домѣ живетъ самъ хозяинъ **Протомистръ Гладышевскій.** (320)—2.

10) Желающимъ имѣть для какихъ-либо поездовъ линьку, на 13 мѣстъ, съ выездомъ за городъ въ разныя мѣста, могутъ адресоваться на Екатер. ул., въ жандармскія казармы, къ кучеру Егору. (150)—3

11) П. ШМИДТЪ даетъ уроки верховой езды и дрессируетъ лошадей. Билеты можно получать въ магазинѣ: «Городъ-Ліонъ», Ю. Томассена. (103)—3

12] Въ магазинѣ «Городъ-Ліонъ»,

Ю. ТОМАССЕНА ПОЛУЧЕНЫ
дамскія соломенные шляпки, круглые
и обыкновенные. (84)—3.

13) Продается почти новый фазонъ, на лежачихъ рессорахъ, хорошей работы, за сходную цѣну,—на Конторской улицѣ, близъ бывшей питейной конторы, въ домѣ г. Спенилера. (130)—5

14) Въ 5 верстахъ отъ г. Харькова отдаются на лѣто дома съ другими хозяйственными постройками; спросить на Скрыпниковской ул., въ домѣ генерала Тихоцкаго. (120)—6